

## Arrest

nr. 53 844 van 23 december 2010  
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 september 2010 en op 9 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. TIELEMAN, in opvolging van advocaat V. LINCAUTAN, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 19 oktober 2009, verklaart er zich op 10 oktober 2009 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 2 augustus 2010, verstuurd op 10 augustus 2010.

1.3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

*“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het dorp Tibar, gelegen in het district Hise Awal Behsud (provincie Wardak) afkomstig te zijn. U verklaarde te zijn geboren in 1994 en dus nog minderjarig te zijn. U bent een Hazara van etnische origine en bent ongehuwd. U verliet Afghanistan*

*in 1386 (Gregoriaanse kalender 2007-2008) samen met uw oom I. (de broer van uw vader) nadat de kuchi's uw regio binnentrokken. Uw vader en andere familieleden behoren tot de politieke partij "Harakat". Drie à vier jaar geleden, in 1385 (2006-2007), werd uw vader gearresteerd op beschuldiging van wapenbezit. Sindsdien is uw vader opgesloten in de Puli Charkhi gevangenis te Kabul. Uw neef M. Z. gaf uw vader aan bij de autoriteiten nadat hij vernomen had dat uw vader diens functie binnen de partij, namelijk regionale voorzitter, beoogde. In de zevende maand van 1385 (september/oktober 2006) droeg uw oom u op binnen te breken in de woning van Z. waar u een doos stal met documenten en een film die de onschuld van uw vader zouden aantonen. Hierna vluchtte u met uw familie naar een tante in het dorp Wole Taq. In Wole Taq werd echter uw jongere zus door de mannen van Z. mishandeld waarbij ze een stuk van haar vinger afsneden. Z. viel tevens binnen met enkele mannen bij uw familie. Zij ontfutselden enkele eigendomsaktes van uw oudere broer en mishandelden hem. Ook dit jaar nog met het suikerfeest viel Z. uw broer Ali aan. Ali kreeg drie messteken in de buik en werd verwond aan het been. U vluchtte naar Kabul. Uw grootmoeder, uw oom S. H. en enkele tantes langs moederszijde wonen ginds. Vanuit Kabul reisde u naar Peshawar en vervolgens naar Karachi in Pakistan. Hierna ging u naar Teheran waar u anderhalf jaar woonde en in een fabriek werkte. Daar werden u en uw oom I. opgespoord door enkele neven die samenspannen met Z.i. Deze neven vermoordden uw oom, maar u werd van de moord beschuldigd door de Iraanse autoriteiten. U werd anderhalve maand opgesloten in een jeugdinstituut. Toen u vrijkwam, vluchtte u met uw neef Zia richting Europa. Via Turkije en Griekenland (waar op 22 augustus 2009 uw vingerafdrukken werden genomen) arriveerde u per vrachtwagen in Oostenrijk, waar uw neef heden nog verblijft. U reisde verder naar België en vroeg hier asiel aan op 20 oktober 2010. Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw taskara en de taskara van uw vader en een enveloppe neer."*

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- aan verzoekers vermeende minderjarigheid kan geen geloof worden gehecht;
- verzoeker legt geen begin van bewijs neer van het feit dat zijn vader daadwerkelijk betrokken was bij de partij Harakat en legt bovendien vage verklaringen af over wat zijn vader precies deed voor de partij;
- verzoeker is niet op der hoogte van de inhoud van de documenten en de film die hij gestolen heeft bij zijn neef terwijl hij precies omwille van deze diefstal wordt geviseerd;
- verzoeker kan evenmin aan de hand van documenten aantonen dat zijn vader gearresteerd werd en al enkele jaren in gevangenschap doorbrengt- verzoeker heeft familie in Kabul waardoor er kan worden aangenomen dat hij daar een redelijk vestigingsalternatief heeft;
- actueel is er voor burgers in Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c.

## 2. Samenvoeging van de beroepen

Tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen inzake voornoemde Mohammad REZAYEI, werd beroep aangetekend bij verzoekschrift van 1 september 2010, ingediend door advocaat V. LINCAUTAN en gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder dossiernummer 58.687. Bij verzoekschrift van 9 september 2010, ingediend door advocaat J. TIELEMAN en gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder dossiernummer 59.099, werd eveneens beroep ingediend tegen voormelde beslissing. Beide verzoekschriften hebben dezelfde bestreden beslissing tot voorwerp. Derhalve worden de beroepen gekend onder de dossiernummers 58.687 en 59.099 samengevoegd.

## 3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1, A (2) van de Conventie, omgezet door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal onvoldoende onvoorzichtigheid en precisie aan de dag heeft gelegd bij zijn verhoor. Hij was (is) minderjarig toen hij in Afghanistan verbleef en zijn leven was heel beperkt georganiseerd. Zijn levenspatroon werd georganiseerd door zijn thuissituatie en is cultureel bepaald. Er kan verzoeker niet worden verweten geen informatie te hebben over de precieze functie van zijn vader binnen de partij evenals diens bron van inkomsten. Verzoeker meent dat er onvoldoende aandacht werd besteed aan zijn jonge leeftijd en zijn aannemelijke verklaringen. Er is op geen enkel ogenblik het voordeel van de twijfel verleend aan verzoekers relaas. Verzoeker heeft

ernstige pogingen ondernomen om zijn originele identiteitsdocument in handen te krijgen, maar het Commissariaat-generaal hecht er geen belang aan. Het Commissariaat-generaal achtte het zelfs niet nodig om de echtheid van de taskara te onderzoeken. Verzoeker verwijst naar een arrest en meent dat het identiteitsdocument een grotere bewijswaarde heeft dan het medische leeftijdsonderzoek van de dienst Voogdij. Verzoeker betwist eveneens het leeftijdsonderzoek van de dienst Voogdij en verwijst naar de bemerkingen van de Nationale Raad van de Orde van Geneesheren over de techniek van leeftijdsbepaling. Verzoeker stelt dat zelfs bij het in aanmerking nemen van de leeftijdstests men er rekening dient mee te houden dat hij erg jong was op het ogenblik van de feiten en dat er van hem niet kan verwacht worden dat hij op alle details kan antwoorden. Ook dient men rekening te houden met het opleidingsniveau van verzoeker. Hij ging slechts 2 jaar naar een Koranschool en heeft dus slechts een beperkte opleiding gekregen.

3.2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 53). Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de aanvragen om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). De met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van deze instanties zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

Verzoekers asielrelaas berust op de problemen die hij voorhoudt te hebben ondervonden na de arrestatie van zijn vader wegens enkele verwickelingen binnen de regionale tak van de Harakat-partij. Niet alleen blijkt verzoeker geen begin van bewijs te kunnen neerleggen omtrent de vermeende activiteiten van zijn vader, diens arrestatie en jarenlange gevangenschap, hij blijkt eveneens niet te kunnen verduidelijken van wat zijn vader leefde noch wat diens functie binnen de partij was. Verzoeker, die een jaar na de arrestatie van zijn vader Afghanistan heeft verlaten, kon evenmin verduidelijken of zijn vader al dan niet veroordeeld werd door een rechtbank. Ook verklaarde verzoeker op een bepaald ogenblik te hebben ingebroken bij zijn neef en daar een film te hebben ontvreemd evenals een aantal documenten. Gevraagd naar de precieze inhoud van deze documenten en de film bleek verzoeker het antwoord schuldig te blijven. Aangezien verzoeker zelf beweert met dit materiaal de onschuld van zijn vader te kunnen aantonen mag verwacht worden dat hij dienaangaande een minimum aan informatie kan geven. Verzoeker, die vervolgens Afghanistan ontvluchtte en gedurende anderhalf jaar in Iran verbleef, daar valselijk beschuldigd werd van de moord op zijn oom en hiervoor opgesloten werd blijft ook hier in gebreke om over deze feiten enig begin van bewijs bij te brengen. Waar verzoeker bij zijn verzoekschrift twee mails voegt waaruit blijkt dat zijn advocaat contact heeft opgenomen met UNHCR evenals met ICRC met het verzoek aan deze organisaties of zij kunnen bevestigen dat verzoekers vader nog steeds in de Puli Charki gevangenis zit stelt de Raad vast dat er drie maanden na het versturen van deze mails nog steeds geen antwoord is gekomen zodat ook hiervan geen begin van bewijs wordt neergelegd. Verzoeker wijt zijn gebrekkige kennis aan zijn jeugdige leeftijd en betwist zodoende de leeftijdstest die bepaalt dat zijn leeftijd ouder dan 18 jaar is, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is. Zelfs indien zou aangenomen worden dat verzoeker jonger is dan 18 jaar, *quod non*, kan in redelijkheid niet worden aanvaard dat hij niet op eenvoudige vragen kan antwoorden zoals wat zijn vader precies deed, of deze al dan niet door een rechtbank veroordeeld werd en met welk bewijsmateriaal de onschuld van zijn vader zou kunnen bewezen worden. Bovendien liggen deze feiten aan de basis van zijn vertrek zodat ervan kan worden uitgegaan dat verzoeker zich over bepaalde aspecten ervan zou geïnformeerd hebben.

Waar verzoeker de leeftijdstest die zijn minderjarigheid betwist in vraag stelt en verwijst naar de door hem neergelegde taskara merkt de Raad op dat tegen de beslissing van de Dienst Voogdij een beroep kon worden ingediend bij de Raad van State binnen de 60 dagen na de betekening van deze beslissing. Deze beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet vernietigd of ingetrokken is. Verzoeker kan het resultaat van de

medische testen niet betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangezien dit niet de door de wet voorziene beroepsprocedure is.

Verzoeker verwijst naar zijn taskara en wijst de commissaris-generaal erop dat deze verplicht was om te motiveren waarom hij aan het ene stuk (medische tests) meer bewijswaarde hecht dan aan het andere stuk (taskara) en dat hoe dan ook overeenkomstig artikel 46 B.W. en artikel 27 WbIPR het identiteitsdocument een grotere waarde heeft dan het medisch leeftijdsonderzoek van de dienst Voogdij. De Raad merkt op dat het van algemene bekendheid is dat aan Afghaanse identiteitsdocumenten niet veel waarde kan worden gehecht. Corruptie bij het verkrijgen van documenten is in Afghanistan wijdverbreid. Zo zijn onder meer reis- en identiteitsdocumenten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop in Afghanistan en in de grensstreek met Pakistan. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben derhalve slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

3.3. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Verzoeker meent nog dat het Commissariaat-generaal een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt. Verzoeker herhaalt dat het Commissariaat-generaal zijn asielaanvraag niet met de nodige voorzichtigheid heeft onderzocht, enkel en alleen omdat volgens hem voldoende vaststaat dat verzoeker meerderjarig is. Er is geen rekening gehouden met de originele documenten die als een begin van bewijs kunnen beschouwd worden. Er is, aldus verzoeker evenmin rekening gehouden met de etnische, genetische, sociaal-economische beïnvloeding van zijn groei. Verzoekers leeftijd is gebaseerd op één test die geen 100% zekerheid biedt en het Commissariaat-generaal heeft duidelijk nagelaten om andere psychologische onderzoeken uit te voeren om de echte leeftijd vast te stellen. De echtheid van verzoekers identiteitsbewijs wordt op geen enkel moment betwist. Het Commissariaat-generaal heeft zelfs vastgesteld dat er sprake is van een originele taskara, maar ze verwachten toch dat verzoeker afdoende op de gestelde vragen kan antwoorden.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing vaststelt dat hij niet liegt of tegenstrijdige verklaringen aflegt, maar dat het voor hen moeilijk geloofwaardig is. Dit is geen afdoende motivering, aldus verzoeker. Het Commissariaat-generaal was verplicht om eerst duidelijk te motiveren waarom ze verzoeker voldoende in staat achtten de vragen op afdoende wijze te beantwoorden. Volgens verzoeker staat immers vast dat hij 100% minderjarig was toen hij Afghanistan verliet en tijdens de periode dat de feiten zich hebben afgespeeld. Er bestaat ook een officieel en origineel document dat verzoekers minderjarigheid bewijst. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal verplicht is om minstens te motiveren waarom hij aan een bepaald stuk meer bewijswaarde hecht dan aan een ander stuk. Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal in de beslissing enkel rekening gehouden met de stukken in zijn nadeel en heeft hij de stukken, bijgebracht door verzoeker, niet eens onderzocht.

3.4. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoeker nogmaals wijst op zijn minderjarigheid, het feit dat de leeftijdstest geen 100% zekerheid biedt en de vaststelling dat de echtheid van zijn identiteitsdocument op geen enkel ogenblik betwist wordt zodat het niet duidelijk is waarom aan de leeftijdstest meer waarde wordt gehecht dan aan zijn identiteitsdocument wordt verwezen naar wat onder 3.3. werd uiteengezet.

3.5. Verzoeker vraagt ondergeschikt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 §2 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich daarvoor op dezelfde feiten uit zijn vluchtrelaas, alsook op de objectieve informatie die beschikbaar is over de onveilige situatie in Afghanistan en waaruit blijkt dat verzoeker bij terugkeer een 'reëel risico op ernstige en willekeurige schade loopt'. De bestreden beslissing erkent dat de situatie in Afghanistan anno 2009 globaal verslechterd is. De bestreden beslissing motiveert niet waarom verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus wordt ontnomen. De bestreden beslissing neemt ten onrechte de stad Kabul als

aanknopingspunt voor de beoordeling van de subsidiaire bescherming. Verzoekers thuisbasis is Tibar (provincie Wardak) en deze plaats moet als aanknopingspunt worden beschouwd. Verzoeker vraagt zich af waarom de commissaris-generaal van zijn standpunt afwijkt zonder enige motivering. Volgens verzoeker heeft de bestreden beslissing de veiligheidssituatie in de provincie Wardak verkeerd ingeschat. De bestreden beslissing gaat voorbij aan het feit dat verzoeker afkomstig is uit Behsud waar hij vreest vervolgd te worden door familieleden. Volgens verzoeker volstaat de loutere aanwezigheid van een aanverwant of familielid niet om te zeggen dat verzoeker over een redelijk en reëel verblijfsalternatief beschikt. Ze moeten eerst onderzoeken of deze persoon bereidwillig en in staat is om voor de opvang van verzoeker in te staan. Dit is niet gebeurd volgens verzoeker en dit is dan ook geen reëel vluchtalternatief. Gelet op het feit dat verzoeker afkomstig is uit de provincie Wardak kan hij niet zonder gevaar voor zijn leven terugkeren.

3.6. Waar verzoeker zich beroept op dezelfde feiten als deze van zijn asielaanvraag merkt de Raad op dat met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, het duidelijk is dat zoals voor iedere vorm van internationale bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Aan verzoeker kan, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, a en b, van de voormelde wet van 15 december 1980 niet worden toegekend.

Artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet stelt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. De Raad volgt de commissaris-generaal waar deze vaststelt dat uit niets blijkt dat verzoeker zich niet in de stad Kabul kon/kan vestigen om te ontkomen aan de situatie van geweld. Verzoeker blijkt immers familie te hebben wonen in Kabul. Ook blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker na zijn komst naar België nog steeds contacten heeft met zijn familie in Kabul, meer bepaald met zijn neef Jawed. Ook verzoekers grootmoeder, zijn oom Shir Hussein en enkele tantes wonen in Kabul, omgeving Dashte Barchi, zoals verzoeker verklaarde. De bestreden beslissing heeft dan ook terecht aangenomen dat verzoeker een redelijk en reëel verblijfsalternatief heeft in Kabul.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kabul blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er in de hoofdstad aanvallen worden uitgevoerd door de Taliban, doch er geen "open combat" wordt gevoerd. De incidenten in de hoofdstad nemen de vorm aan van zelfmoordaanslagen en aanvallen op high profile doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Ook is het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend en gelokaliseerd en is de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt. Op basis van deze informatie kon de commissaris-generaal terecht besluiten dat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet aanwezig is.

4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. A. VAN ISACKER

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER